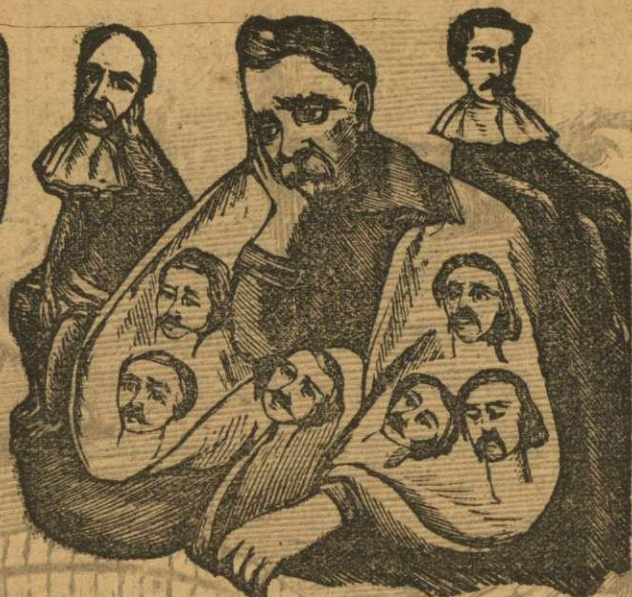

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίαι δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίαι δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίαι φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις υπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Ηγγαδιώτου. Αἱ ἐπιτολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΕΤΟΣ ΝΕΟΝ.

Ἐν ἔτος καὶ πάλιν ἐπέταξεν, ἔσυχεν, ἐπέβη, ὅπως τὸ νομιζέτε ποιητικώτερον, καὶ ἕτερον νέον ἀνέρχεται ἀπὸ τὸν ἀγανῆ ὠκεανὸν τῶν αἰώνων, ἰλιάρδον, χαρωπὸν, ἐρατεινὸν καὶ εὐμειδὲς (κατὰ τὰς νεωτέρας ποιητικὰς κυριολεξίας) μὲ ἐλπίδας καὶ ὄνειρα, μὲ φιλήματα καὶ δῶρα, μὲ γλυκύσματα καὶ παιγνίδια. Πόσοι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πολιτικοὶ ἄνδρες δὲν ἀπληπίστησαν, πόσοι δὲν εἶδον ματαιουμένας τὰς χρυσὰς τῶν ἐλπίδας, πόσοι βουλευταὶ δὲν ἐβήθησαν, πόσοι ῥήτορες δὲν ἐπέθεσαν τέφραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν, πόσοι δικηγόροι δὲν ἐπέπεισαν, πόσοι δημοσιογράφοι δὲν ἔπυραν τὰς τρίχας τῶν γενεῶν τῶν, πόσοι πανεπιστήμονες δὲν ἰέεργησαν ἐκ τῆς ἀπελπισίας τὰ ἴματια τῶν, πόσοι συγγραφεῖς δὲν ἔθραυσαν τὸν νευρώδη αὐτῶν κάλαμον, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιστῶν εἰς τὰς φοβερὰς ἐπαναστάσεις τοῦ στόμαχου, πόσοι ποιηταὶ δὲν κατέπεσαν ὡς ἄλγοι Ἰκαροὶ ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ἰδανικότητος,

ζητούντες ἐπίγειον τροφήν, πόσοι περιπαθεῖς ἐρασταὶ δὲν ἠπατήθησαν, πόσοι τρυφεροὶ σύζυγοι δὲν ἐγένοντο κερασφόροι, πόσοι κληρικοὶ δὲν κατησχύνθησαν καὶ ἐγυμνητεύθησαν! Ὅλοι ὁμῶς αἱ ἀπάται, αἱ ἀπελπισίαι, αἱ οἰμωγαί, τὰ δάκρυα, οἱ θρήνοι, οἱ πόνοι, αἱ λύπαι, οἱ μαρασμοὶ, αἱ τρικυμῖαι, οἱ τυφῶνες, οἱ λαίλαπες γίνονται, σβέννυνται καὶ σιγῶσι πρὸ τῆς χρυσαῆς ἀνατολῆς τοῦ νέου ἔτους. Εὐχαὶ καὶ δῶρα ἀνταλλάσσονται, καὶ μαγευτικαὶ ἐλπίδες καὶ ὄνειρα χρυσὰ δίδουσι τὴν χαρὰν καὶ τὸ μεδίαμα εἰς τὰ χεῖλη παντὸς ἀπληπισμένου· ἕκαστος γελᾷ καὶ ἐλπίζει, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ κρουσάροι τῶν Ἀρχιερέων, ἂν καὶ ἔχασαν πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ἔπαθον τῶν παθῶν τῶν τὸν τάραχον, ἐλπίζουν ἀκόμη ὅτι θὰ γίνωσι καὶ πάλιν ὑπουργοί.

Εἰς τὸν παλὺν ὄρυβον καὶ τὴν ταραχὴν τῆς ἡμέρας ταύτης καλὸν νομίζει ὁ « Ἀριστοφάνης » νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους, καὶ μὲ τὸ μικρὸν τοῦ προγνωστικὸν νὰ προμαντεύσῃ περὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ νέου. Ἡ πολιτικὴ

τοῦ 1875 ὑπῆρξεν ὅλως πρωτοφανὴς καὶ ἔκτακτος διὰ τὴν Ἑλλάδα· οὐδέποτε τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον ἐχαιρέτησε τοιαύτην πολιτικὴν, καὶ οὐδέποτε ἡ σοφὴ Εὐρώπη ὠμίλητε τόσον πολὺ καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος περὶ Ἑλλάδος, ὅσον κατὰ τὸ εὖσαν ἔτος. Ἡ πολιτικὴ τοῦ 1875 ὁμοίωζε μὲ τὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε, ἡ ὁποία ἐπέπλεεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ κατακλυσμοῦ, χωρὶς νὰ εἰξεύρη ποῦ διευθύνεται· τὰ ἐν τῇ κιβωτῷ ταύτῃ τετράποδα ἦσαν οἱ περιφανεῖς ὑπουργοὶ τοῦ Βουλγαρη, οἱ ὅποιοι ἂν καὶ ἐβλεπον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν φοβερὸν κατακλυσμὸν καὶ ἀναπόφευκτον κίνδυνον, ἐξώθηον τὴν κιβωτὸν μὲ δλας τῶν τὰς δυνάμεις, χωρὶς νὰ εἰξεύρωσι καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποῦ ἐμελλον νὰ διευθυνθῶν· ὅλος ὁ κόσμος ἐφώναζεν ὅτι θὰ ἀπολεσθῇ αὐτανδρὸς ἡ Κιβωτὸς, ἀλλ' ὁ Βούλγαρης οὔτε βῆμα ἔκαμνεν ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ταχέως ἐχώρει πρὸς τὰ ἐμπρὸς, βοηθούμενος εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του καὶ τῶν ἄλλων. Τέλος ὁ κατακλυσμὸς ἐκόπασε, τὰ τετράποδα τῆς Κιβωτοῦ ἐχάθησαν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἡ Κιβωτὸς προσ-

Κ Η Π Ο Σ

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ.

Ἄπὸ κόσμου δλ' οἱ δρόμοι ἐχθὲς ἦταν γεμάτοι,
 Κ' ὁ καθένας εἰς τὸ χέρι ἓνα μποναμᾶ ἔκρατει.
 Ἐνα εἶχε εἰς τὸ χέρι μιά ροκάνα, κ' ἄλλος πάλι
 Ἐφυτοῦσε καραμουντζα μὲ τὸ στόμα του μεγάλη,
 Ἄλλος κέρατο μεγάλο, ἄλλος φουσκα, καὶ παρέχει
 Ἐκτυποῦσε ἓνας ἄλλος δυνατὰ τὸ τουμπελέκι.

Ἐνας βάσταγε 'ς τὸ χέρι μιά κοῦκλα κοκκαλένια,
 Ἄλλος πάλι ἀλογάκια κ' ἀνθρωπάκια σιδερένια.
 Μιά κυρία κορδωμένη μ' ὠραιότητα καὶ χάρι
 Βάσταγ' ἓνα καραγκιόζη, ἄλλη ἓναν καθβαλάρη,
 Ἄλλη πάλι μιά σφυρίχτρα καὶ ταμπούρλο, καὶ παρέχει
 Ἐβαστοῦσε μιά ἄλλη ἓνα ψεύτικο τουφέκι.

Ἐνας εἶχε εἰς τὸ χέρι μιά τούρτα, κ' ἄλλος πάλι
 Ἐδινε εἰς μιά κυρία βασιλόπηττα μεγάλη,
 Ἐνας ἔτρεχε ἐδάθε, ἐκεῖ πέρα πάλι ἄλλος,
 Κ' ἐγινότανε ἀντάρρα καὶ κατακλυσμὸς μεγάλος,
 Καὶ ἡ γρηγαῖς, καὶ τὰ κορίτσα, καὶ οἱ ἄνδρες, κ' ἡ κυράδες
 Ἐχωρατεύαν, ἐγελοῦσαν καὶ ἐδίναν μποναμάδες.

Εἰς τὸ μέσ' αὐτοῦ τοῦ κόσμου νά! ἐμπρὸς κ' ὁ Κουμουνοῦρος
 Κόκκινος σὰν παπαροῦνα καὶ ὡσὰν ρεπάνι ντοῦρος,
 Μπαίνει 'ς τοῦ Βουγα μὲ χέλοια μὲ χαραις καὶ χωρατάδες
 Γιὰ νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς φίλους μποναμάδες.
 Ἄπλωσε παντοῦ τὰ χέρια, καὶ ἀρπάξ' ἓνα τροχάνι,
 Κ' εἰς τὸν φίλο Ζαημάκο μποναμᾶ εὐθὺς τὸ κάνει.

Καὶ χαρίζει μιά μπαλάντζα τοῦ Παππαζαφειροπούλου
 Καὶ λογιστικὴ φυλλάδα τοῦ σοφοῦ Σωτηροπούλου,
 Τοῦ Αὐγερινῶν τιμῶν καὶ χαρτιὰ γιὰ τὴν πασσέτα
 Γιὰ νὰ παίξῃ μὲ τὸν Γάλλον, νὰ τὸν φέρῃ σοῦ φ καὶ νέ τ α,
 Καὶ τοῦ χιώτη Κοντοσταύλου ἓνα χάρτην καὶ μιά Σφαῖρα,
 Καὶ τοῦ νέου Καραϊτσου μιά ξύλινη μαχαίρα.

ΚΟΥΜΟΡΗΛΟΥΡΟΣ.

Ἐλθετε σάν τὰ πουλάκια μπροστά, καί μοι σιλόι,
 Νά σᾶς δώσω μποναμάδες γιά τόν Ἅγιον Βασίλη,
 Ἐλα σὺ ποῦ συντάττεις γιά ἐμὲ ἑσημερίδα,
 Ἐλα δώ γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν δική σου τὴν μερίδα,
 Ἐλα καὶ ἐσύ κοντά μου ποῦ σάν χορράκας φωνάζεις,

Κι' ὄλους μὲ τὸ κρά τρουάζεις.

Ἐλα σὺ ποῦ σάν ἀηδόνη κελαιδεῖς πάντα ἔμπροστά μου
 Καὶ μὲ τὸ κελαιδῆμά σου μοῦ λιγώνεις τὴν καρδιά μου,
 Καὶ ἐπὶ ὀποῦ σάν κοῦκος γιὰ ἐμένα κουκουκίζεις,
 Καὶ τ' αὐτιά μου μέρα νύχτα μὲ τὸ κούκου σου ζαλίζεις.
 Ἐλθετε γιὰ νὰ σᾶς δώσω καὶ ἐγὼ τὸν μποναμά σας
 Νά ἀνοίξη ἡ καρδιά σας.

Πούλ! πούλ! πούλ!.. ἐμπρός μου ὄλα μ'ἀνοιχτὰ φτεράπετατε,
 Καὶ γενήτ' ἓνα κουδάρι, καὶ τριγύρω μου πηδάτε.
 Ἐγὼ σάν καλὸς πατέρας διὰ ὄλα θὰ φροντίσω,
 καὶ τὸ ἓνα θὰ χορτάσω, καὶ τὸ ἄλλο θὰ ποτίσω,
 καὶ θ' ἀνάψετε λαμπάδα καὶ ὀλόχρυσο κανδύλι
 Μὲς τὸν Ἅγιον Βασίλη.

ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ.

Σήμερα ὄλοι χαίρονται, καὶ τρώγουνε καὶ πίνουν,
 Φιλιούνται, χωρατεύουνε καὶ μποναμάδες δίνουν,
 Σήμερα ὁ Βασίλης μοι ἔχει τὴν ἐορτὴ του,
 Κ' ἐγὼ εἰξεύρω μοναχὰ τί ἔχει ἡ ψυχὴ του.
 Ἄχ! ποῖός καὶ ποῖός θὰ τὸν ἰδῆ κλειτμένο μὲς 'ς τὴ χάφι,
 Καὶ δὲν θε νὰ τὸν κλάψῃ;

Τί συμφέρά εἶνε αὐτὴ! τί πόνος καὶ τί λύπη,
 Τί θρήνοι, καὶ τί δάκρυα καὶ φλογοκαρδιοχτύπι!
 Ὡσάν καὶ πέρσου ἔκαμνα ὄ,τ' ἡ ψυχὴ μου θέλει,
 Χωρὶς διὰ κανένανε καθόλου νὰ μὲ μέλλῃ
 Κ' ἐφέτος ὁ κακόμοιρος δὲν ἔχω ἓνα φίλο,
 Καὶ μὲ κλωτσούν σάν σκύλο.

Μὲ ὄσα δάκρυα ἔγμισα τὸ κάθε μου μανδύλι,
 Τόσα πολλὰ νὰ χύσουνε, χρυσὲ μ' Ἅγιε Βασίλη,
 Ἐκείνοι ποῦ μὲ ἔκαμαν νὰ ἔχω τόσο πόνο...
 Καὶ στείλε, παντοδύναμε, 'ς αὐτὸν τὸν νέο χρόνο
 Πολλαῖς κακαῖς ἀρρώστειαις, πανοῦκλα καὶ γολέρα,
 Νά πᾶνε εἰς τὸν διάβολο ὄλοι γιὰ μιὰ ἡμέρα.